

EEN DORPSTYPE

DOOR J. HUISMAN—SCHIPPERS

BESLUITELOOS stond Hein de Jong — in de wandeling manke Hein genoemd — voor het smalle raam van zijn eenvoudig huisje en keek naar de witte wereld daar buiten. Zou hij vandaag wel uitgaan? Was 't niet gevaarlijk met die sneeuw? Hij was tóch al zoo slecht ter been. En de wegen werden zoo gauw glad, vooral als de lieve schooljeugd tal van glijbaantjes ging maken. 't Moest streng verboden worden, dacht Hein bitter. Dat de politie dáár niet beter naar keek. Die kwajongens maakten 't op verschillende plaats en zoo glad als een spiegel. O wee, als je niet stevig op je beenen stond — dan ging je, zoo vast als wat. Maar daar dachten die rakkers niet aan — natuurlijk niet. Wanneer had ooit een schooljongen medelijden met ouden en gebrekkigen? Groote egoïsten waren 't, die alleen om eigen plezier dachten. En als ze je op de eene of andere manier konden plagen, dan zouden ze 't vast niet nalaten.

Ja, Hein stond meestal op gespannen voet met de schooljeugd. Hij werd razend, als ze hem zijn bijnaam toeriepen, als ze plagend naar zijn pak op den rug wezen, of kwasia naar z'n stok grepen. Hoe boos hij werd, hoe meer schik ze hadden.

't Zou vandaag ook weer wat worden, als-ie uitging. Was 't niet verstandiger maar stilletjes bij de warme kachel te blijven? Bij de warme kachel..... maar hoe lang kon de voorradige brandstof nog duren? Niet zoo héél lang meer en 't geld voor nieuwen voorraad moest eerst nog verdiend worden.

Dus toch maar den boer op.....? Ja, er zat niets anders op. — Een blik op den wekker overtuigde er Hein van, dat z'n kwelgeesten nu vooreerst veilig in 't schoolgebouw waren opgesloten. En als-ie dan zorgde weer vroeg in den middag thuis te zijn, dan konden ze 'm niks maken. Ja, zóó moest het maar.

Langzaam gespte Hein de riemen van zijn pak vast. Hij was nog een koopman van den ouden stempel. Zijn heelen manufacturenvoorraad droeg hij op z'n rug mee. — Nu zijn stok nog; die stond altijd in een hoek bij de deur. — O ja, wat zou-ie opzetten, z'n hoed van allen dag of 't versleten petje, dat-ie eigenlijk al afgedankt had.....? Een hoed was natuurlijk een vurig begeerd mikpunt voor sneeuwballende kwajongens. Je kon vandaag licht nog eens een paar van die bengels tegenkomen. Zijn ouwe petje dan maar.....? Nee, dat waren ze den laatsten tijd niet meer van hem gewend. Het ongewone zou licht opvallen en dat moest-ie juist vermijden.

Ineens besloten drukte hij zich z'n hoed op 't hoofd, sloot z'n huisdeur en begaf zich op pad. Voor het smettelooze sneeuwkleed had-ie geen oog. Sneeuw was maar lastig, als je niet goed ter been was. Neen, van sneeuw moest Hein niets hebben.

Toch viel het loopen hem vandaag nog erg mee. Hij plantte zijn dikke, knoestigen stok telkens stevig in de dikke sneeuwlaag en had van uitglijden niet den minsten last.

En wat trof hij het goed met z'n klanten. Bijna ieder kocht wat van hem — zeker grootendeels uit medelijden met den ouwen stakkerd, die met zoo'n moeilijken weg den boer op moest. Een warm kop koffie en een lekker hapje middageten werden hem gulweg aangeboden, zoodat Hein met zoo iets als blijdschap z'n laatste begunstigers afliep. Eindelijk was-ie klaar. 't Gesprek met den laatsten klant

DE BAKKERSTEN-TOONSTELLING van den Prov. Zd.-Holl. Bakkersb. te Rotterdam. Enkelsproducten v. bakkerskunst.

had wel wat te lang geduurd; de vrouw kon zoo moeilijk tot een besluit komen. Zoodoende was de school al uit, toen Hein zich naar huis begaf. Hier en daar zag hij al vroolijk glijdende groepjes. Als ze nu maar geen erg in hem hadden..... Neen,

't ging best; ze hadden het veel te druk met hun glijbaantjes. Moeizaam slofte ons oudje voort. Reeds zag hij zijn huisje vóór zich en waande zich gelukkig er ditmaal zoo goed af te komen.

Daar sprongen drie, vier knapen te voorschijn, die hem vroolijk met sneeuwballen gingen bekogelen.

„Nu niet boos worden, Hein”, zei hij tot zich zelf. „En niks terug doen; dan houden ze wel gauw op”

Maar zijn geduld werd ditmaal wel op een zware proef gesteld. De jongens mikten op z'n hoed en onder daverend gelach vloog die eindelijk af. Hein wou 'm nog grijpen, tastte mis, gleed uit, en..... lag in een ommezentje naast zijn hoofddekseel.

Maar nu was het ook met alle zelfbeheersching gedaan. Razend en tierend deed-ie vergeefsche pogingen om weer op de been te komen. Een paar medelijdende voorbijgangers hielpen hem ten laatste op en brachten hem met moeite in zijn huisje. Dat vallen was nog al aangekomen; Hein had zich leelijk bezeerd.

Later op den avond kwam hij weer wat tot zich zelf. Z'n boosheid van straks had plaats gemaakt voor een groote neerslachtigheid. Wat had-ie zich weer laten gaan! Dat die driftige natuur hem zelfs in z'n ouderdom nog niet verliet. Wat was het toch moeilijk zich te beheerschen. Zeer terecht zegt de Schrift: „Die heerscht over zijn geest, is sterker dan die een stad inneemt. Neen, tot die hoogte zou hij 't wel nooit weten te brengen. Och ja, hij wou het wel eerlijk beken — doorgaans zocht-ie het ook te veel in eigen kracht en dan moet wel alles mislukken. Nu ook weer. Uitgescholden had-ie die bengels; buiten zich zelf van woede was-ie geweest. Treurig, ja, diep treurig; dat moest-ie zelf zeggen. Zijn heele avond bedorven;

want hij kón het die kwajongens maar niet vergeven. Waarom lieten ze 'm niet met rust. Hij moeide hen immers ook niet. Altijd

LINKS: De oudjes uit het Armenhuis te Amsterdam hadden een uitgaansdag, georganiseerd door eenige Amsterdammers. Er werd een fijne rijtoer gemaakt en er was te eten en te drinken ook! — RECHTS: Een frissche dronk op een warmen dag.

hoofdstuk uit den Bijbel, zooals hij gewoon was te doen, bracht hem troost en verlichting. 't Ging alles langs hem heen. In een ellendig gevoel van eenzaamheid en hulpeloosheid verborg hij het grijze hoofd in de bevedende handen, terwijl heete tranen tusschen z'n vingers neerdruppelden op den open geslagen Bijbel.

„Wat das dat.....? Net of er iemand aan de klink van de deur morrelde..... Ja zeker — 't was zoo. — Nu, die moest dan maar verder komen: want zijn beenen waren zoo pijnlijk en stijf, dat-ie haast niet overeind kon komen. Wie zou dat kunnen wezen.....? Nieuwsgierig keek Hein naar de deur. Tot z'n groote verwondering herkende hij in den binnenkomende een van zijn plaaggeesten van dezen middag. Wat moest die hier? Konden ze hem nu in zijn eigen woning nóg niet met rust laten? Kwamen ze hem ook hier opzoeken om hem te plagen? Maar een blik op den jongen overtuigde hem er van, dat het toch iets anders was.

„Ik wou komen zeggen..... ik bedoel.....“ stotterde de jongen verlegen, „dat het ons spijt, dat we je zoo geplaagd hebben, enne..... dat je gevallen ben. — En hier heb je van ons 2 sinaasappels“, eindigde de knaap, zijn groote appels met moeite uit zijn nauwe broekzakken wringende.

Eer Hein van zijn verbazing was bekomen, was de jongen uit de kamer verdwenen, had de deur reeds achter zich toegetrokken en zich bij zijn makkers gevoegd.

„Ze meenden het toch niet kwaad“, mompelde Hein voor zich heen, terwijl hij met een vergenoegd gezicht het geschenk betastte. „Aardig van ze..... héél aardig: dat moet 'k eerlijk zeggen.“

In een vrij wat milder stemming jegens „de lieve jeugd“, dan in 't begin van den avond, ging hij reeds vroeg ter ruste.

LINKS: Het nieuwste portret van H. K. H. Prinses Juliana, naar een foto van den hofphotograaf den heer Ziegler. — **RECHTS:** De Haagsche dierentuin wordt van wilde dieren

voorzien. Een pas aangebrachte leeuw laat zich overhalen een slokje te drinken, hoewel hij wantrouwend naar alle kanten uitziet.

moest hij het ontgelden. Wat griede hem dat naropen van „manke Hein“. Was het tóch al niet erg genoeg — dat gebrek van hem, waarmee hij al van z'n vroegste kindsheid sukkelde? — Wat hielp het, dat de bengels van nú met enkele jaren groot waren en hem dan met rust lieten. In dien tijd was dan immers een nieuw geslacht opgegroeid, dat het misschien nog bonter maakte dan 't vorige.

O, die jongens..... die jongens! Wat maakten ze hem dikwijls het leven zuur.

Hier zuchtte ons oudje zwaar over de tegenstrijdigheid in z'n binnenste. Nu eens had toorn de overhand, dan weer het berouw, dat hem schuld-bewust het hoofd deed buigen. Dat er toch maar geen klaarheid kwam. Dor en doodsch was het in z'n hart. De lieflijke vrede, die hem zoo dikwijls in de moeilijkste oogenblikken van z'n leven zoo heerlijk had vertroost, bleef ditmaal verre. Zijn bidden was alleen lippentaal, het lezen van een

VAN HIER EN DAAR

toefde dezer dagen in Brussel voor het prachtige Congo-Museum te Tervueren, waar onze fotograaf het gezelschap op de gevoelige plaat wist te krijgen. — **RECHTS:** Het echtpaar J. Janssen en M. Janssen-Bijl te Tolen, mocht op 22 Mei de 50-jarige echtvereniging gedenken. De heer Janssen heeft zich op politiek- en onderwijsgebied bewogen en is nu nog voorzitter van het Schoolbestuur der Gereformeerde School, terwijl hij ook eenige jaren lid van den Raad van Tolen en vele jaren voorzitter der Anti-revolutionaire Kiesvereniging was.

BOVEN: Het dezer dagen geopende Talma-Rustoord te Veenwouden, welk rustoord bestemd is voor Protestantsche ouden van dagen. — **BOVEN LINKS:** De Philips-harmonie uit Eindhoven ver-

